

Sygn. akt **XI Ka 461/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Mariusz Jaroszyński

Sędziowie: Artur Achrymowicz

Dorota Dobrzańska (spr.)

Protokolant Aleksandra Małecka

przy udziale Prokuratora Rafała Litwiniuka

po rozpoznaniu dnia 16 lipca 2019 roku

sprawy **M. W. (1)** s. P. i M. z domu K., urodzonego
(...)w W., **J. U.** s. A. i G. z domu P., urodzonego (...) w W.

oskarżonych z art. 107 § 1 kks i in.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego M. W. (1)

i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 7 lutego 2019 roku sygn. akt. VII K 992/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego M. W. (1) od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami tego postępowania w zakresie dotyczącym M. W. (1) i J. U. obciąża Skarb Państwa.

Dorota Dobrzańska Mariusz Jaroszyński Artur Achrymowicz

XI Ka 461/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wyrokiem wydanym w dniu 7 lutego 2019 roku w sprawie VII K 992/18:

1. M. W. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 14 września 2015 r. do 25 listopada 2015 r. w B. i W. działając w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności będąc prezesem zarządu (...) spółki z o.o. z siedzibą w L. urządził nielegalne gry hazardowe wbrew przepisom art.3, art.6 ust.1, art.9, art. 14 ust.1 i art.23a ust.1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r.o grach hazardowych (Dz. U. z 2009, nr 201, poz. 1540 z póź. zm):

- w dniu 14 września 2015 r. w lokalu (...) przy ul. (...) w B. na automatach (...) nr (...), (...)nr (...) oraz (...)nr (...),

- w dniu 19 listopada 2015 r., w lokalu (...) przy ul. (...) w B., na automatach: (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...)

- w dniu 25 listopada 2015 r. w sklepie spożywczo-przemysłowym w W. (...), na urządzeniach:(...)o numerze (...) oraz (...) o numerze (...), który to czyn wyczerpuje znamiona art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to, na podstawie art. 107 § 1 kks wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks, wysokość jednej stawki w kwocie 70 złotych.

- interwencji nie uwzględnił i na podstawie art. 30 § 5 kks orzekł przepadek urządzeń do gier wymienionych w wykazach dowodów rzeczowych na k. 172, 380 i 818 akt -wraz z znajdującymi się w nich oraz wyjętymi z nich środkami pieniężnymi;

2. Uznał, iż J. U. w dniu 19 listopada 2015 r. w B. ułatwił M. W. (1) popełnienie czynu zabronionego polegającego na urządzaniu w lokalu o nazwie (...) przy ul. (...) w B. nielegalnych gier hazardowych na urządzeniach o nazwie : (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1, art. 9, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t. jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 471) w ten sposób, że na podstawie umowy dzierżawy powierzchni udostępnił miejsce do zainstalowania automatów do gier, który to czyn wyczerpał znamiona art. 18 § 3 kk w zw. art. 20 § 2 kks i art. 107 § 1 kks i na podstawie art. 41 § 1 kks w zw. z art. 20 § 1 kks w zw. z art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk, postępowanie karne przeciwko niemu warunkowo umorzył na okres roku tytułem próby.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli: oskarżony, obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych M. W. (1) oraz J. U.. Wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony M. W. (1) zarzuconych czynów dopuścił się w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony działał z takim samym zamiarem, który odnawiał się przed każdym z kolejnych czynów, co w konsekwencji wbrew stanowisku Sądu Rejonowego uniemożliwia zastosowanie instytucji czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s.

2. rażąco niewspółmierność kary:

- poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. W. (1) kary samoistnej grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 zł. za przypisany czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 §3k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., a wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających oskarżonego, takich jak wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, w tym rodzaj i rozmiar ewentualnych ujemnych następstw przestępstwa, faktu, iż oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego, co w efekcie skutkowało wymierzeniem mu kary grzywny w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i sprawiło, że kara ta nie spełnia wobec M. W. (1) swojego celu zapobiegawczo-wychowawczego (prewencja indywidualna), a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja generalna);

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzuconego J. U. nie są znaczne i w konsekwencji warunkowe umorzenie prowadzonego postępowania w sytuacji, gdy właściwa ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu, zamiar oraz przyświecająca negatywna motywacja w zakresie osiągnięcia nieuprawnionego zysku, należyście ocenione winno doprowadzić do skazania oskarżonego.

Podnosząc powyższe wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania,

zaś w przypadku nieuwzględnienia zarzutu z punktów 1 i 3

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wymierzenie oskarżonemu M. W. (1) na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 4 kks kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej w wysokości 100 zł.

Obrońca oskarżonego M. W. (1) zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego, tj. art. 10 § 4 k.k.s. poprzez brak jego zastosowania i brak przyjęcia, iż oskarżony działał w usprawiedliwionym błędzie co do braku karalności za działalność, której się podejmował;

2) obrazę prawa materialnego, tj. art. 107 k.k.s. w zw. artykułem 7 ustęp 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności - poprzez przyjęcie, iż art. 6 u.g.h. może stanowić podstawę skazania za czyn zarzucany w niniejszym postępowaniu, podczas gdy w chwili jego popełnienia powszechne było przekonanie, iż przepis ten pełni subsydiarną rolę w stosunku do art. 14 u.g.h. i ze względu na przekonanie o technicznym charakterze tych przepisów, ich naruszenie nie podlegało karalności na podstawie art. 107 k.k.s. Skazanie M. W. (1) na podstawie art. 107 k.k.s. stanowi więc naruszenie artykułu 7 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z tego względu, iż prawo nie spełniało w tym przypadku warunku przewidywalności, bowiem przestępstwo i wiążąca się z nim kara nie były wyraźnie zdefiniowane przez prawo;

Wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie rozstrzygnięcia uniewinniającego, alternatywnie,

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łagodniejszej, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedstawionych w sprawie.

Oskarżony M. W. (1):

W pierwszej kolejności wskazał na możliwość wystąpienia w zaskarżonym wyroku bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. polegającej na uprzednim wydaniu przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce w dniu 26 kwietnia 2017 roku (sygn. II K 161/16) wyroku skazującego (kopia w załączeniu), na mocy którego uznany został za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 k.k.s., gdzie zarzucanego czynu miał dopuścić się w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 27 czerwca 2016 r., co powoduje zaistnienie stanu powagi rzeczy osądzonej w stosunku do wszystkich zdarzeń w tym okresie stanowiących czyn urządzania gier na automatach poza kasynem gry.

Jednocześnie podnosi, odwołując się do karty karnej dowodzącej skali ukarania jego osoby za czyny z art. 107 § 1 k.k.s., że wszystkie przypisane mu występki, za które został skazany, popełnione zostały w tych samych okolicznościach, w tym samym okresie, z tej samej motywacji, przy tej samej sposobności i w tym samym zamiarze, także w ramach czynów ciągłych, co czyni całkowitą bezprzedmiotowość dalszego karania go za zachowania mieszczące się w ramach powyższych skazań, zwłaszcza uwzględniając znaczną wielkość dolegliwości karnych i już zasądzonych wobec niego sankcji karnych - kar, środków karnych, kosztów sądowych, co wynika z karty karnej. Z tego względu wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie niniejszego postępowania na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Nadto zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez odmówienie wiarygodności dowodu z wyjaśnień oskarżonego podczas gdy:

1. odczytane pisemne wyjaśnienia (złożone na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Ostródzie w sprawie o sygn. II K 230/16) są spójne, rzeczowe i uwiarygodnione;

2. w toku postępowania karnego nie został ujawniony żaden dowód przeciwny świadczący o działaniu w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym;

3. wyjaśnienia oskarżonego powinny być traktowane na równi z każdym innym dowodem i nie można odmówić im wiarygodności wyłącznie na podstawie subiektywnej opinii Sądu.

2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez fakt, że Sąd I instancji nie odniósł się w żadnym miejscu w treści uzasadnienia do przedłożonych przez niego dowodów (opinii prawnych, protokołu z jego wyjaśnieniami) i nie wskazał powodów, dla których uznał niniejsze dowody za niewiarygodne.

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego, tj. art. 10 § 4 k.k.s. poprzez brak jego zastosowania i brak przyjęcia, iż działałem w usprawiedliwionym błędzie co do karalności za działalność, której się podejmowałem:

- organy uprawnione do stosowania prawa przyjmowały stanowisko o niekaralności za tego typu działalność, o czym świadczy lista korzystnych rozstrzygnięć znajdująca się w aktach sprawy, jak również treść Karty Karnej, z której wynika, iż prawomocne skazania miały miejsce już po zakończeniu prowadzenia przez niego działalności i nie miały one wpływu na stan jego świadomości w chwili zarzucanych mu czynów,

- w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów powszechne było przekonanie, że art. 14 i 6 u.g.h. były przepisami technicznymi, a w dalszej kolejności, iż obowiązuje okres przejściowy do dnia 30 czerwca 2016 roku, a w związku z tym, nie można ich było stosować wobec jednostek, co w sposób oczywisty świadczy o tym, że nawet profesjonalista funkcjonujący na rynku w sposób usprawiedliwiony mógł przyjmować, że prowadzenie tego typu działalności nie było karalne;

2) obrazę prawa materialnego, tj. art. 107 k.k.s. w zw. artykułem 7 ustęp 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności:

- poprzez przyjęcie, iż art. 6 u.g.h. może stanowić samodzielną podstawę skazania za czyn zarzucany w niniejszym postępowaniu, podczas gdy w chwili jego popełnienia powszechne było przekonanie, iż przepis ten pełni subsydiarną rolę w stosunku do art. 14 u.g.h. i ze względu na przekonanie o technicznym charakterze tych przepisów, ich naruszenie nie podlegało karalności na podstawie art. 107 k.k.s.

- jak również poprzez przyjęcie, iż art. 4 ustawy nowelizującej nie stosuje się do takich podmiotów jak Spółki, których Prezesem Zarządu był, podczas gdy w chwili popełnienia zarzucanego czynu prezentowane było stanowisko o abolicyjnym charakterze tego przepisu, które uzasadniało przyjęcie, iż przepis ten dotyczył również Spółek, które nie prowadziły działalności przed 3 września 2015 roku w oparciu o ustawę z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych i dawał im czas na dostosowanie swojej działalności do nowej sytuacji prawnej. Skazanie go na podstawie art. 107 k.k.s. stanowi więc naruszenie artykułu 7 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z tego względu, iż prawo nie spełniało w tym przypadku warunku przewidywalności, bowiem przestępstwo i wiążąca się z nim kara nie były wyraźnie zdefiniowane przez prawo;

3) obrazę prawa materialnego, tj. art. 23a u.g.h. poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie, iż przepis ten mógł być uzupełnieniem blankietowej normy z art. 107 k.k.s., podczas gdy możliwość jego zastosowania jest powiązana z możliwością przyjęcia jako podstawy skazania art. 107 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. W sytuacji, kiedy w momencie popełnienia zarzucanych czynów dominowało stanowisko o technicznym charakterze zarówno art. 6 ust. 1 u.g.h., jak i art. 14 ust. 1 u.g.h., powoływanie się na naruszenie pozostałych przepisów u.g.h. należy traktować jako również popełnione w warunkach usprawiedliwionego błędu co do braku karalności.

Niezależnie od powyższych zarzutów, na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k., wskazanemu wyrokowi zarzucił:

4) rażącą niewspółmierność kary w sytuacji, gdy prawidłowa ocena okoliczności sprawy, w tym w szczególności chaos legislacyjny panujący w okresie zarzucanego mi czynu, brak mojej uprzedniej karalności w momencie podejmowania

zarzucanych czynów, moja aktualna sytuacja materialna i życiowa, w tym zakończenie prowadzenia przez niego jakiegokolwiek działalności w branży rozrywkowej wskazuje, iż cele kary zostałyby spełnione poprzez odstąpienie od wymierzenia kary lub wymierzenie samoistnej kary grzywny w jej dolnych ustawowych granicach.

Wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § pkt 8, alternatywnie w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1), wniósł o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie rozstrzygnięcia uniewinniającego, w szczególności na podstawie art. 10 § 4 k.k.s.

W przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1) i 2), wniósł o:

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, alternatywnie poprzez jej zmianę i orzeczenie w miejsce zasądzonej kary grzywny uwzględniającej jego aktualną sytuację materialną i życiową.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez prokuratora, oskarżonego oraz jego obrońcę są niezasadne i jako takie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając na uwadze fakt, iż wniosek o uzasadnienie złożył tylko prokurator, Sąd odwoławczy mając na uwadze art. 457 §2 k.p.k. w zw. z art. 422 k.p.k. ograniczył uzasadnienie swojego orzeczenia do ustosunkowania się do zarzutów sformułowanych w apelacji oskarżyciela publicznego.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie wykazała, by Sąd Rejonowy procedując w sprawie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, w tym także tych, o których mowa w apelacjach oskarżonego jego obrońcy jak również prokuratora, względnie by popełnił inne uchybienia takiego rodzaju, że dyskwalifikowałyby one trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Akta sprawy oraz lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, a jego zakres jest wystarczający dla ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności prowadzonych przez oskarżonych działalności gospodarczych. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie nie uchybia obowiązkowi wynikającym z zasady dociekania prawdy.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez prokuratora w zakresie czynu oskarżonego M. W. (1) wskazać należy, iż kwestionuje sposób pojmowania odnawialności zamiaru. Nie dostrzega jednak, że Sąd Rejonowy przypisał inne, alternatywne znamię art. 6§2 kks. Konstrukcji czynu ciągłego odpowiada też popełnienie kilku zachowań z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Chodzi tu o sytuacje, w których sprawca nie obejmuje wspólnym, z góry powziętym zamiarem wszystkich zachowań, ale powtarza je motywowany np. początkową bezkarnością, działając przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, którą może dawać sprawcy np. określona funkcja. M. W. (1), który w okresie objętym aktem oskarżenia jako prezes zarządu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w L., był właścicielem automatów do gier wskazanych w akcie oskarżenia, natomiast nie posiadał koncesji, ani też zezwolenia, na prowadzenie gier hazardowych. Pomimo to, oskarżony jako prezes ww. spółki, poprzez swoich współpracowników, zawierał na terenie B. umowy na dzierżawę części pomieszczeń w lokalu (...) oraz w sklepie spożywczo przemysłowym w W. z przeznaczeniem ich na wykorzystanie do urządzania gier, do których były następnie wstawiane i uruchamiane automaty do gier hazardowych. Modus operandi był w każdym z ujawnionych zachowań bardzo zbliżony, a oskarżony każdorazowo korzystał z takiej samej sposobności polegającej na tym, że kierowana przez niego spółka jest właścicielem automatów do gier hazardowych, bazując przy tym na identycznym bezpodstawnym założeniu, że obowiązujące przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych jego nie dotyczą.

Przepis art. 6 § 2 kks w porównaniu z art. 12 kk obejmuje swoim zasięgiem zdecydowanie większą ilość wypadków ze względu na wprowadzenie przez ustawodawcę alternatywnego, obiektywnego kryterium „wykorzystania takiej samej sposobności”. Przesłanka ta umożliwi przyjęcie czynu ciągłego w odniesieniu do zachowań umyślnych, które nawet jeżeli nie zostaną zrealizowane w wykonaniu tego samego zamiaru, lecz np. w wykonaniu takiego samego, pojawiającego się w odniesieniu do każdego zachowania na nowo zamiaru, to mogą stanowić czyn ciągły, jeżeli tylko poszczególne zachowania realizowane były z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Wprowadzenie tego kryterium czynu ciągłego w znacznym stopniu marginalizuje znaczenie przesłanki subiektywnej, ponieważ niezależnie od jej wąskiej interpretacji otwiera możliwość przyjęcia czynu ciągłego z uwagi na uwarunkowania obiektywne (Piotr Kardas, Komentarz do art. 6 Kodeksu karnego skarbowego, Lex). W ocenie Sądu odwoławczego w przypadku oskarżonego M. W. (1) mamy do czynienia z wykorzystaniem takiej samej sposobności, co prawidłowo przyjął Sąd I instancji. Spełniona została także przesłanka krótkich odstępów czasu, pomiędzy poszczególnymi zachowaniami, które nie przekraczały 3 miesięcy. Przeciwno takiemu rozumowaniu skarżący nie wysunął żadnych zarzutów.

Nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy zarzutu podnoszonego przez prokuratora w pkt 1 nie mogło doprowadzić do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej względem M. W. (1) kary. Przy konstrukcji czynu ciągłego nie następuje obligatoryjność nadzwyczajnego zaostrzenia kary, a co za tym idzie – sąd mógł, ale nie musiał wymierzyć oskarżonemu karę pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowo – podmiotowych ujawnionych w rozpoznawanej sprawie, w tym niekaralność oskarżonego w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu ciągłego, uznać należało, że wymierzanie wobec niego kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny stanowiłoby zbyt surową reakcją karną. Natomiast – w przekonaniu Sądu odwoławczego – cele zapobiegawcze i wychowawcze kary zostaną wobec oskarżonego osiągnięte poprzez wymierzenie mu wyłącznie kary samoistnej grzywny.

Odnosząc się natomiast do zarzutu nr 3, a dotyczącego warunkowego umorzenia postępowania wobec J. U., to wskazać należy, iż przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku w tym zakresie nie dała żadnych podstaw do uznania, że Sąd I instancji mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych co do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu oceniając je jako nieznaczące. O błędach w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można mówić tylko wówczas, gdy Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, bądź gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania lub doświadczeniem życiowym, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sąd meriti starannie zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które pozwoliły na wyjaśnienie okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i określenia jego szkodliwości społecznej, a także stopnia zawinięcia. Sąd odwoławczy w pełni podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, i to zarówno w kwestii sprawstwa przypisanego oskarżonemu czynu, stopnia winy, jak i oceny społecznej szkodliwości. Nie podziela natomiast twierdzeń prokuratora, że stopień winy oraz społeczna szkodliwość czynu, których dopuścił się J. U. przemawiają przeciwko możliwości zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Zważyć należy, że nie ma żadnych przeszkód w stosowaniu warunkowego umorzenia postępowania karnego w przypadku popełnienia czynu o znamionach określonych w art. 107 § 1 kks. Zarzucane oskarżonemu przestępstwo nie należy do kategorii przestępstw popełnionych w warunkach określonych w art. 37 § 1 pkt 1-3 , 5-7 lub 38 § 2 kks. Nie bez znaczenia jest również i to, że oskarżony popełnił czyn, ale w formie zjawiskowej pomocnictwa, było to jednokrotne zdarzenie. Na uwagę zasługuje fakt, iż oskarżony ma status osoby niekaranej i to zarówno w chwili popełnienia przypisanego mu czynu jak również w momencie wyrokowania. Podzielić należy zatem pogląd Sądu meriti, że spełnione zostały wszystkie warunki warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec J. U. w świetle przepisów art. 41 § 1 kks oraz art. 66 § 1 kk. Zasadnie również Sąd I instancji ustalił okres próby na 1 rok uznając, że będzie on wystarczający dla oceny postawy i zachowania oskarżonego, w szczególności, czy oskarżony nie narusza porządku prawnego.

Biorąc pod uwagę powyższe i uznając ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy za prawidłowe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Mariusz Jaroszyński Dorota Dobrzańska Artur Achrymowicz